

Tiesas (pirmā palāta) 2020. gada 14. maija spriedums – Eiropas Komisija/Lielbritānijas un Ziemeļīrijas Apvienotā Karaliste

(Lieta C-276/19) ⁽¹⁾

(Valsts pienākumu neizpilde – Kopēja pievienotās vērtības nodokļa (PVN) sistēma – Direktīva 2006/112/EK – Atkāpes – Vienkāršošanas un prevencijas pasākumi attiecībā uz krāpšanu nodokļu jomā un izvairīšanos no nodokļu maksāšanas – 395. panta 2. punkts – Dalībvalstu pienākums darīt Komisijai zināmus konkrētus pasākumus, ar kuriem tiek vienkāršota PVN iekasēšanas procedūra – Būtiski grozījumi sākotnēji paziņotajā pasākumā)

(2020/C 240/34)

Tiesvedības valoda – angļu

Lietas dalībnieki

Prasītāja: Eiropas Komisija (pārstāvji: X. Lewis un J. Jokubauskaitē)

Atbildētāja: Lielbritānijas un Ziemeļīrijas Apvienotā Karaliste (pārstāvji: F. Shibli, kam palīdz O. Thomas, QC, un R. Hill, barrister)

Rezolutīvā daļa:

- 1) Ieviešot jaunus vienkāršošanas pasākumus, ar kuriem, nevērsdamies ar lūgumu Eiropas Komisijā, lai saņemtu Eiropas Savienības Padomes piekrišanu, ir paplašināta Value Added Tax (Terminal Markets) Order 1973 (Pievienotās vērtības nodokļa (gala tirgus) 1973. gada rīkojums), kas grozīts ar Value Added Tax (Terminal Markets) (Amendment) Order 1975 (Pievienotās vērtības nodokļa (gala tirgus) 1975. gada rīkojums (ar grozījumiem)) paredzētā nulles likme un izņēmums no pievienotās vērtības nodokļa reģistrācijas standarta pienākuma Lielbritānijas un Ziemeļīrijas Apvienotā Karaliste nav izpildījusi pienākumus, kas tai izriet no Padomes Direktīvas 2006/112/EK (2006. gada 28. novembris) par kopējo pievienotās vērtības nodokļa sistēmu 395. panta 2. punkta.
- 2) Lielbritānijas un Ziemeļīrijas Apvienotā Karaliste atlīdzina tiesāšanās izdevumus.

⁽¹⁾ OV C 206, 17.06.2019.

Tiesas (virspalāta) 2020. gada 14. maija spriedums (Szegedi Közigazgatási és Munkaiügyi Bíróság (Ungārija) lūgums sniegt prejudiciālu nolēmumu) – FMS, FNZ (C-924/19 PPU), SA un SA juniors (C-925/19 PPU)/Országos Idegenrendészeti Főigazgatóság Dél-alföldi Regionális Igazgatóság, Országos Idegenrendészeti Főigazgatóság

(Lieta C-924/19 PPU) ⁽¹⁾

(Lūgums sniegt prejudiciālu nolēmumu – Patvēruma un imigrācijas politika – Direktīva 2013/32/ES – Starptautiskas aizsardzības pieteikums – 33. panta 2. punkts – Nepieņemamības pamati – 40. pants – Turpmāki pieteikumi – 43. pants – Robežprocedūras – Direktīva 2013/33/ES – 2. panta h) punkts, 8. un 9. pants – Aizturēšana – Tiesiskums – Direktīva 2008/115/ES – 13. pants – Efektīvi tiesību aizsardzības līdzekļi – 15. pants – Aizturēšana – Tiesiskums – Tiesības uz efektīvu tiesību aizsardzību – Eiropas Savienības Pamattiesību hartas 47. pants – Savienības tiesību pārākuma princips)

(2020/C 240/35)

Tiesvedības valoda – ungāru

Iesniedzējtiesa

Szegedi Közigazgatási és Munkaiügyi Bíróság

Pamatlietas puses

Prasītāji: FMS, FNZ (C-924/19 PPU), SA un SA juniors (C-925/19 PPU)

Atbildētājas: Országos Idegenrendészeti Főigazgatóság Dél-alföldi Regionális Igazgatóság, Országos Idegenrendészeti Főigazgatóság

Rezolutīvā daļa

- 1) Eiropas Parlamenta un Padomes Direktīvas 2008/115/EK (2008. gada 16. decembris) par kopīgiem standartiem un procedūrām dalībvalstīs attiecībā uz to trešo valstu valstspiederīgo atgriešanu, kas dalībvalstī uzturas nelikumīgi, 13. pants, to skatot kopā ar Eiropas Savienības Pamattiesību hartas 47. pantu, ir jāinterpretē tādējādi, ka tas nepieļauj tādu dalībvalsts tiesisko regulējumu, atbilstoši kuram grozījumu, kuru administratīvā iestāde izdara attiecībā uz agrākā atgriešanas lēmumā minēto galamērķa valsti, attiecīgais trešās valsts valstspiederīgais var apstrīdēt, vienīgi to pārsūdzot administratīvā iestādē, un nav nodrošināta vēlāka tiesas pārbaude par šīs iestādes lēmumu. Šādā gadījumā Savienības tiesību pārākuma princips, kā arī ar Pamattiesību hartas 47. pantu garantētās tiesības uz efektīvu tiesību aizsardzību tiesā ir jāinterpretē tādējādi, ka ar tiem valsts tiesai, kura izskata prasību, ar kuru tiek apstrīdēts atgriešanas lēmuma, ko veido šāds grozījums attiecībā uz galamērķa valsti, tiesiskums no Savienības tiesību viedokļa, ir uzlikts pienākums sevi atzīt par kompetentu izskatīt šo prasību.
- 2) Eiropas Parlamenta un Padomes Direktīvas 2013/32/ES (2013. gada 26. jūnijs) par kopējām procedūrām starptautiskās aizsardzības statusa piešķiršanai un atņemšanai 33. pants ir jāinterpretē tādējādi, ka tas nepieļauj tādu valsts tiesisko regulējumu, kas ļauj kā nepieņemamu noraidīt starptautiskās aizsardzības pieteikumu tāpēc, ka pieteikuma iesniedzējs ir ieradies attiecīgās dalībvalsts teritorijā, šķērsojot valsti, kurā viņš nav pakļauts vajāšanai vai būtiska kaitējuma ciešanas riskam Eiropas Parlamenta un Padomes Direktīvas 2011/95/ES (2011. gada 13. decembris) par standartiem, lai trešo valstu valstspiederīgos vai bezvalstniekus kvalificētu kā starptautiskās aizsardzības saņēmējus, par bēgļu vai personu, kas tiesīgas saņemt alternatīvo aizsardzību, vienotu statusu un par piešķirtās aizsardzības saturu 15. panta nozīmē vai kurā ir garantēta pietiekama līmeņa aizsardzība.
- 3) Direktīva 2013/32, to skatot kopā ar Eiropas Savienības Pamattiesību hartas 18. pantu un lojālas sadarbības principu, kas izriet no LES 4. panta 3. punkta, ir jāinterpretē tādējādi, ka tad, ja par patvēruma pieteikumu ir pieņemts noraidošs lēmums, kas ir apstiprināts ar galīgu tiesas nolēmumu, pirms ir konstatēta minētā noraidošā lēmuma neatbilstība Savienības tiesībām, atbildīgajai iestādei Direktīvas 2013/32 2. panta f) punkta nozīmē nav pienākuma pēc savas ierosmes atkārtoti izskatīt šo pieteikumu. Direktīvas 2013/32 33. panta 2. punkta d) apakšpunkts ir jāinterpretē tādējādi – tas, ka pastāv Tiesas spriedums, ar kuru ir konstatēts, ka valsts tiesiskais regulējums, kas ļauj noraidīt starptautiskās aizsardzības pieteikumu kā nepieņemamu, pamatojoties uz to, ka pieteikuma iesniedzējs ir ieradies attiecīgās dalībvalsts teritorijā, šķērsojot valsti, kurā viņš nav bijis pakļauts vajāšanai vai būtiska kaitējuma ciešanas riskam vai kurā ir garantēta pietiekama līmeņa aizsardzība, ir nesaderīgs ar Savienības tiesībām, ir jauns elements saistībā ar starptautiskās aizsardzības pieteikuma izskatīšanu minētās tiesību normas nozīmē. Turklāt šī tiesību norma nav piemērojama turpmākam pieteikumam šīs direktīvas 2. panta q) punkta nozīmē, ja atbildīgā iestāde konstatē, ka iepriekšējā pieteikuma galīgais noraidījums ir pretrunā Savienības tiesībām. Šāds konstatējums šai atbildīgajai iestādei katrā ziņā ir jāizdara, ja šī neatbilstība Savienības tiesībām izriet no Tiesas sprieduma vai to pakārtoti ir konstatējusi valsts tiesa.
- 4) Direktīva 2008/115 un Eiropas Parlamenta un Padomes Direktīva 2013/33/ES (2013. gada 26. jūnijs), ar ko nosaka standartus starptautiskās aizsardzības pieteikuma iesniedzēju uzņemšanai, ir jāinterpretē tādējādi, ka trešās valsts valstspiederīgajam uzliktais pienākums pastāvīgi uzturēties tranzīta zonā, kuras perimetrs ir norobežots un slēgts, kuras iekšienē viņa pārvietošanās ir ierobežota un tiek uzraudzīta un kuru viņš nevar pēc savas gribas likumīgi pamest nevienā virzienā, ir brīvības atņemšana, kas ir raksturīga "aizturēšanai" šo direktīvu nozīmē.
- 5) Direktīvas 2013/32 43. pants ir jāinterpretē tādējādi, ka tas nepieļauj starptautiskās aizsardzības pieteikuma iesniedzēja aizturēšanu tranzīta zonā ilgāk par četrām nedēļām.
- 6) Direktīvas 2013/33 8. un 9. pants ir jāinterpretē tādējādi, ka tie nepieļauj, pirmkārt, to, ka starptautiskās aizsardzības pieteikuma iesniedzējs tiek aizturēts tikai tāpēc, ka viņš nevar nodrošināt savas vajadzības, otrkārt, ka šī aizturēšana notiek, iepriekš nepieņemot pamatotu lēmumu par aizturēšanu un neizvērtējot šāda pasākuma nepieciešamību un samērīgumu, un, treškārt, ka nepastāv nekāda administratīvā lēmuma par šī pieteikuma iesniedzēja aizturēšanu likumības pārbaude tiesā. Savukārt šīs direktīvas 9. pants ir jāinterpretē tādējādi, ka tas neprasa, lai dalībvalstis noteiktu maksimālo aizturēšanas ilgumu, ja vien to valsts tiesībās ir nodrošināts, ka aizturēšana turpinās tikai tik ilgi, kamēr pastāv to attaisnojošs pamats, un ar šo pamatu saistītās administratīvās procedūras tiek veiktas rūpīgi.

- 7) Direktīvas 2008/115 15. pants ir jāinterpretē tādējādi, ka tas nepieļauj, pirmkārt, to, ka trešās valsts valstspiederīgais tiek aizturēts tikai tāpēc, ka attiecībā uz viņu ir pieņemts atgriešanas lēmums un viņš nevar nodrošināt savas vajadzības, otrkārt, ka šī aizturēšana notiek, iepriekš nepieņemot pamatotu lēmumu par aizturēšanu un neizvērtējot šāda pasākuma nepieciešamību un samērīgumu, treškārt, ka nepastāv nekāda administratīvā lēmuma par aizturēšanu likumības pārbaude tiesā un, ceturtkārt, ka šī aizturēšana var pārsniegt 18 mēnešus un turpināties, kaut arī izraidīšanas pasākumi vairs neturpinās vai vairs netiek veikti ar nepieciešamo rūpību.
- 8) Savienības tiesību pārākuma princips, kā arī ar Eiropas Savienības Pamattiesību hartas 47. pantu garantētās tiesības uz efektīvu tiesību aizsardzību tiesā ir jāinterpretē tādējādi, ka tie valsts tiesai uzliek pienākumu, ja nav valsts tiesību normas, kurā būtu paredzēta administratīvā lēmuma par starptautiskās aizsardzības pieteikuma iesniedzēju vai trešo valstu valstspiederīgo, kuru patvēruma pieteikums ir noraidīts, aizturēšanu likumīguma pārbaude tiesā, atzīt sevi par kompetentu lemt par šādas aizturēšanas likumību un pilnvaro šo tiesu nekavējoties atbrīvot attiecīgās personas, ja tā uzskata, ka šī aizturēšana ir tāda, kas ir pretrunā Savienības tiesībām.

Direktīvas 2013/33 26. pants ir jāinterpretē tādējādi, ka tajā ir prasīts, lai starptautiskās aizsardzības pieteikuma iesniedzējs, kura aizturēšana, kas ir atzīta par nelikumīgu, ir beigusies, varētu atbilstoši valsts tiesībām kompetentajā tiesā atsaukties uz savām tiesībām vai nu uz finansiāla pabalsta saņemšanu, kas viņam ļauj nodrošināt sev mājokli, vai arī izmitināšanu natūrā, un šai tiesai atbilstoši Savienības tiesībām ir iespēja noteikt pagaidu pasākumus pirms tās galīgā nolēmuma.

Savienības tiesību pārākuma princips un Eiropas Savienības Pamattiesību hartas 47. pantā garantētās tiesības uz efektīvu tiesību aizsardzību tiesā ir jāinterpretē tādējādi, ka tie iesniedzējtiesai uzliek pienākumu – ja nav valsts tiesību normu, kas paredzētu tiesību uz izmitināšanu Direktīvas 2013/33 17. panta nozīmē pārbaudi tiesā, – atzīt sevi par kompetentu izskatīt prasību par šo tiesību nodrošināšanu.

(¹) OV C 161, 11.5.2020.